

Joan Bosch i Ballbona (Malgrat de Mar, 1960) és llicenciat i doctorat a la Universitat de Barcelona i professor titular d'universitat (Universitat de Girona, Facultat de Lletres) amb acreditació de catedràtic de l'agència estatal (ANECA) des de l'any 2021. És docent d'història de l'art, especialitzat en els períodes del Renaixement i del Barroc a Catalunya. Ha estat cap del Departament (2009-2013), vicedegà de la Facultat (2002-2005), coordinador dels estudis d'història de l'art (1996-2000) i coordinador del màster en patrimoni cultural i natural. Des del 2013 fins al 2022 va ser director tècnic de l'Institut Català de Recerca en Patrimoni Cultural (ICRPC-CERCA). Va ser guardonat amb el Premi Extraordinari de Doctorat per la Universitat de Barcelona (1994) i també amb el Premi de Recerca Antoni Pedrol Rius (1995). Ha estat membre de la Comissió de Llengües i Humanitats de l'ANECA entre 2007 i 2017. És avaluador per AQU, ANEP i ANECA i va ser membre de la Comissió de Patrimoni de la Delegació de Girona i de la Junta de Qualificació, Avaluació i Exportació de Béns del Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya. Ha participat en vint-i-un projectes R+D+I en convocatòries competitives, de cinc dels quals ha estat IP. Ha estat professor visitant de llarg termini a les universitats italianes de Sàsser i Càller i ha efectuat estades de recerca a Roma, Nàpols i Londres. Ha participat en nombrosos congressos nacionals i internacionals, d'alguns dels quals ha estat l'organitzador.

És autor d'aproximadament 150 publicacions. Els eixos principals de la seva recerca són els següents:

— L'art dels segles XVI i XVII produït a Catalunya, amb l'estudi crític i la redescoberta d'alguns dels autors i obres més significatius d'aquest panorama històric, la majoria

relacionats amb l'art del retaule. En aquesta línia ha publicat llibres sobre Agustí Pujol (2009), els retaules del Bages durant el segle XVII (1990), el retaule major de Santa Maria d'Arenys de Mar (2004) i el del Priorat de Sant Pere de Reus (amb Joaquim Garriga, 1997).

— La reconstrucció de la cultura artística dels tallers artístics del Principat, sobre la qual ha ofert resultats importants, alguns en publicacions internacionals: «La culture artistique au service de l'art de dévotion: exemples en Catalogne à l'époque moderne», Rennes, 2009; «El impacto d'Albrecht Dürer y de la estampa internacional en Cerdeña», Càller, 2013, o més recentment: «Sobre cultura artística d'estampa a Catalunya a les acaballes del cicle barroc» (*Locus Amoenus*, 2021).

— Finalment, des del 2008 treballa en una tercera exploració, la col·lecció dels Marquesos de Villafranca, virreis de Nàpols, Sicília i Catalunya en temps de Felip II i Felip III, sobre la qual ha presentat ponències en congressos internacionals i ha publicat articles de rellevància acadèmica.

Ha comissariat sis exposicions. Recentment, l'exposició «Falsos veraders. L'art de l'engany», que va comissariar amb el professor Francesc Miralpeix el 2020 al Museu d'Art de Girona, i que ha rebut el premi a la millor exposició temporal de l'any de l'Associació Catalana de Museòlegs. Per si sola, la seva trajectòria acadèmica avala amb escreix la seva candidatura a l'IEC, però, a més, convé ressaltar el seu compromís inequívoc amb la defensa de la cultura i la llengua catalanes.

Marià CARBONELL I BUADES

Enric Gallén i Miret (Barcelona, 1951). La seva activitat acadèmica es divideix en dues etapes diferenciades. Entre 1976 i 1993, va estar vinculat al Departament de Filologia Catalana de la Universitat de Barcelona, s'hi va llicenciar (1975) i doctorar (1983), i va obtenir-hi una plaça de professor titular el 1986. Paral·lelament, va ser alumne dels últims seminaris de literatura catalana que el doctor Joaquim Molas va impartir als Estudis Universitaris Catalans de l'Institut d'Estudis Catalans (1969-1972) al Palau Dalmau del carrer de Montcada. Després de la mort, el 1981, d'Antoni Comas, el doctor Joaquim Molas va accedir a la càtedra vacant de la Universitat de Barcelona. Dirigint per ell, va enllestir la tesi doctoral sobre *El teatre a la ciutat de Barcelona durant el règim franquista, 1939-1954* (1983), que va obtenir el Premi Jaume Massó i Torrents 1985 de l'Institut d'Estudis Catalans (1985). Va participar en la *Història de la literatura catalana* (1986-1988), dirigida per Joaquim Molas, com a especialista en teatre contemporani (vol. 8, 9, 10 i 11), i posteriorment ho va fer també en l'obra homònima dirigida (vol. 6 i 7, 2021 i 2022) pels doctors Jordi Castellanos i Jordi Marrugat.

En relació amb el teatre català, ha editat i estudiat autors com Àngel Guimerà, Josep Pin i Soler, Josep M. de Sagarra, Salvador Espriu, Joan Brossa, Josep M. Benet i Jornet, Rodolf Sirera, Alexandre Ballester, Sergi Belbel, Jordi Galceran, Carles Batlle o Josep M. Miró. Ha coordinat el llibre *Romea, 125 anys* (1989) i el guió del documental *Romea, 150 anys* (2013). Ha editat les *Memòries teatrals* (2001) de Narcís Oller, i amb Dan Nosell, professor de la Universitat d'Uppsala, *Guimerà i el Premi Nobel: Història d'una candidatura* (2012). Amb Margarida Casaberta, Francesc Foguet i Miquel M. Gibert, van publicar *El debat teatral a Catalunya: Del Modernisme a la Guerra Civil* (2011).

En la segona etapa, el curs 1993-1994 s'incorpora, mitjançant un concurs d'accés, a la Facultat de Traducció i Interpretació de la Universitat Pompeu Fabra. Després de guanyar la càtedra de Literatura Catalana i Història de las Traduccions (1997), i sense abandonar la investigació sobre la literatura catalana i concretament el teatre contemporani, va promoure les línies de recerca que relacionen la literatura catalana amb la comparada i els estudis de tra-